

Németh István Péter

Csobánci rekviem apámért

*„csak lábujjhegyen, halkan!:
apáink hűlő, drága arcán járunk.” (Farkas Árpád)*

A diszeli füzek alatt nézem hogy szalad a patak
S Balatonból följöttek halak siratoznak malomfalat
Csak azt mert a malomkerék elkorhadott sej igen rég
Pedig ha itt forogna még ég s víz volna egyforma kék
Amire már jó az alkony folyton fűzről hullt könny arcom
Tartom fénybe majd lehajtom malomfalnál patakparton

Csak a fák koronáin ragyog alkonyi fény már
Gyülekeznek a fecskék parazsas színű dróton
A hanyatló Nap vörösétől arany ablakot is e magasba' találsz
Ma eredtek útra a golyák s hogy közelemben böjtölje télét ki
Közülük egy maradott vézna madár
Ciripelnek a tücskök pici kortyokat ittak az őzek
Balaton-vízből hazamennek amíg
Ködök ülnek a völgybe hűvösödnek az esték
S mire csak szőlő-magja világol a tőkén
Sereggestül ellepik el a varjak a tarlót

Zörgetik már a szeptemberi szelek
A száraz kukorica-levelet,
S rínak a még meg sem született
Csuhe-tehénkék és csuhe-gyerekek.

Hűsen hullana már hantra a harmat,
Ám jól megtartja fonál – hát leheletfinom
Pókhálókön az ősz gyöngyei ringanak
Tüskés csipkefa ág alatt - - -

Mint a katáng az utolsó szirmait,
Elhullatta az égbolt a kékeit, el, ma itt.
A diszeli réten át hószinű kócsag röppen,
S elúszik előlem várustul a bazalthegy a ködben.

Mily sűrű köd üli Meg a szép diszeli Mezőket a vár alatt,
Hogy ott fenn könnyedén Summázhatja a fény: „Orgonabokrok.
Támfalak.
Pár fácska: kopogó Gesztenye és dió. Fosztott tőkék állanak.

Az útból nem marad Más, mint egy eS-alak, Iniciálé-arany.
Fehér pincék előtt Az indás szeder rőt Levele hull hangtalan.
A hűlő kék vizen Meg vitorlás pihen, – Árbocának varja van.”

Várni kell száz esztendőig, aztán be is temetődik;
Várnélküli farkasverem lesz végül mind a szerelem.

Szürke egen szétnyitja a szél a csupálódó jegenyelombot.
Szürke tóban szétnyitja a víz a hűvösödő kagylóhéjat.
Ezt dúdoltam 2004 októberében Csobánc alatt,
Míg összehúztam magamon szürke kabátomat.

Húmaradó szárcsák szürkés-kék árnya
Hullong le az őszi Csobáncra.
Még a ragyogás kardlapjához
Arany tallérokat szór az akácos,
De rozsdarótek a valahai
Várkisasszonyok orgonabokrai,
S akárha a Balaton jegéről hallanád
Már a párbajt, kaszabolódik a barna nád.

Mindszent havában az égbolt egyszer kéklett még ragyogva,
De bordó volt már a jezsámen dércsípte bokra,
Mikor bekapálta a szőlőt a Tóti hegy alatt hajdanán,
S úgy tudta akkor is a faluban nagyapám,
Hogy ha átlátni fönn a csobánci várkapun,
Nyakunkba hamarost záport várhatunk, -
Vagy holnapra, lehet, hogy szigorúbb parancs járja:
Ha lehull közénk s bezár a hó nehéz és sűrű rácsa.